

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֲבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ד - חלק ט"ז

קונטרס 706

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

ספר

"הזהר והערב רב"

וכל המסתערף

בו יבואר גודל ענין חיוב הלימוד ולחקור מעשי וענין ה"ערב רב", ואיך שצריכים ללחום נגדם, שמקלקלים את כל עם ישראל בכל העולם כולו, ועוקרים כל המצות שבתורתנו הקדושה, כמו שכתב הגאון הקדוש מווילנא זיע"א, שישנם חמשה מיני ערב רב, והם: ^(א) בעלי מחלוקת ובעלי לשון הרע, ^(ב) הרודפים אחר התאוה כמו זנות וכדומה, ^(ג) הרמאים שמראים עצמם כצדיקים ואין לבם שלם, ^(ד) הרודפים אחר הכבוד ובונים חרבות לעשות להם שם, ^(ה) הרודפים אחר הממון. והמחלוקת תחילה, כי המחלוקת כנגד כולם, והם נקראים "עמלקים", ואין בן דוד בא עד שיעברו מן העולם, ועליהם נאמר (דברים כה, יט): "תמחה את זכר עמלק" כמבואר בזוהר.

(אדרת אליהו פרשת דברים)

גם יבואר בו השכר הגדול למי שעוסק להציל את עם ישראל מן הערב רב, ומעורר את הרבים שלא יפלו ברשתם ה"ז.

עוד יבואר: שהערב רב הם רמאים כנחשים ועקרבים. כמבואר בזוהר חדש וז"ל (זוהר חדש פרשת יתרו מאמר ז' ימי בראשית):

"אבל נחשים ועקרבים יש בו – ונחשין ועקרבין דילה אינון ערב רב".

עוד יבואר בו העונשים הגדולים אשר מענישים את האדם בזה ובבא, ושאינו אדם יכול לשער עד כמה שיסבול בזה ובבא על זה שעור את הערב רב, והפגם הגדול הנעשה על ידי אלו העוזרים להם, וגודל החיוב שמוטל על כל איש ואיש להיות בקי בהם בפרטותיהם ודקדוקיהם, כדי שלא יכשלו חס ושלום לבנות בתי עבודה זרה של דור הפלגה של הבה גבגה לגו עיר ומגדל וראשו בשמים ונעשה לגו שם (בראשית יא, ד), כי בזה תלוי יסוד קדושת ישראל, ובו תלוי גם כן ביאת משיח בן דוד, כמו שנילה לנו רבינו חיים וויטאל זיע"א תלמיד האר"ז"ל בספרו הקדוש עץ חיים בהקדמתו.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשיתם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

בס"ד

הספר נדפס לזכות את הרבים

וְלֹא אֲשַׁפְּחִין לָהּ שִׁיעוּרָא, עַד דְּאָמְרִין בְּרוּךְ
כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ, בְּגִין דְּסִלְקָא לִיהַ עַד אִין
סוּף דְּאִיהוּ י' רִישָׁא דָא'.

וּבְאֵן סְלִיקַת בְּעַמּוּדָא דְאִמְצַעִיתָא דְאִיהוּ ו',
עֲטָרָה עַל רִישִׁיהּ, כַּד סְלִיקַת עֲטָרָה עַל
רִישִׁיהּ אֲתָמַר בְּהּ (משלי יב ד) אֲשֶׁת חֵיל עֲטָרַת
בְּעֵלָהּ, וְכַד נְחִיתַת תַּחֲוֹתֶיהּ אֲתַקְרִיאת בַּת זִוְגִיָּה
יְחוּדִיָּהּ. (דף כה ע"א) אִיהוּ תַגָּא לְעֵילָא, תַגָּא
דְּסַפֵּר תּוֹרָה, בְּגִינָה אֲתָמַר וּדְאֲשַׁתְּמַשׁ בְּתַגָּא
חֲלָף, וְאִיהִי נְקוּדָה דְקַמִּין א' לְתַתָּא, כְּגוּוֹנָא
דָא א יְחוּדִיָּהּ לְעֵילָא אִיהוּ כְּגוּוֹנָא דָא א תַגָּא
עַל סַפֵּר תּוֹרָה, לְתַתָּא כְּגוּוֹנָא דָא א נְקוּדָה
דְּאוּרִייתָא, וּבְגִינָה אֲתָמַר (ישעיה מו י) מַגִּיד
מְרֵאשִׁית אַחֲרִית.

כַּד אִיהִי חָזָה בִּינְיָיָהּ, אוֹמְרִים מִמְּקוֹמוֹ יִפֵּן
בְּרַחֲמֵי לְעַמּוֹ, כַּד אֲסַתְּלִיקַת מִינְיָיָהּ,
שׁוֹאֲלִים אִיהּ מְקוּם כְּבוֹדוֹ לְהַעֲרִיצוֹ, וּבְהַהוּא
זְמַנָּא דְּסִלְקָא אִיהִי כְּלָהּ חִיוּוֹן תְּרַפִּינָה
כְּנַפְיָהּ (יחזקאל א כד), וְאִימַתִּי סִלְקָא אִיהִי
לְעֵילָא, בְּעַמְדָם יִשְׂרָאֵל בְּעַמִּידָהּ, הֵדָא הוּא
דְּכַתִּיב (שם) בְּעַמְדָם תְּרַפִּינָה כְּנַפְיָהּ, דְּסִלְקַת
עַד אִין סוּף, לְמַשְׁאֵל מְזוֹנָא מַעֲלַת הָעֵלוֹת,
וְכַד נְחִיתַת נְחִיתַת מְלִיא מְכַל טַבִּין, בְּהַהוּא
זְמַנָּא חִיוּוֹן פְּתַחֲיָן גְּדַפְיָיָהּ לְגַבְהָ, בְּכַמְהָ שִׁירוֹת
וְתוֹשְׁבַחָן לְקַבְּלָא לָהּ בַּחֲדוּהָ.

וּבְאֵן אֲתַר נְחַתַת בְּאֵת ו' דְּאִיהִי בְּאִמְצַעִיתָא
דָא' עַמּוּדָא דְאִמְצַעִיתָא, בִּיהּ קְרָאן לִיהּ
שְׁמַע יִשְׂרָאֵל שִׁי"ר א"ל, וּבְהַהוּא זְמַנָּא
דְּנַחַתַת מַה כְּתִיב בְּחִיוּוֹן (שם) וְאֲשַׁמַּע אֶת קוֹל
כְּנַפְיָהּ.

קָם אֲלִיהוּ וְאָמַר רַבִּי רַבִּי חֲזוּר בְּךָ, בּוּדְאִי
כַּד אִיהִי סְלִיקַת, כְּלָהּ חִיוּוֹן מְצַפְצַפִּין
לְגַבְהָ בְּכַמְהָ שִׁירֵין וְתוֹשְׁבַחָן, וְאִיהִי סִלְקָא

בְּגִלְלָהּ, אִיהּ מְקוּם כְּבוֹדוֹ
לְהַעֲרִיצוֹ, וְלֹא מוֹצְאִין לָהּ
שְׁעוֹר, עַד שְׂאוּמְרִים בְּרוּךְ כְּבוֹד
יְהוָה מִמְּקוֹמוֹ, מִשּׁוּם שְׁמַעְלָה
אוֹתוֹ עַד אִין סוּף, שְׁהוּא י'
הֲרֵאשׁ שֶׁל א'.

וְאִיפֹה עוֹלָה? בְּעַמּוּד הָאִמְצַעִי
שְׁהוּא ו', עֲטָרָה עַל רֵאשׁוֹ.
כְּשֶׁעוֹלָה הָעֲטָרָה עַל רֵאשׁוֹ,
נֶאמַר בְּהּ אֲשֶׁת חֵיל עֲטָרַת
בְּעֵלָהּ, וּכְשִׁיזְרֹדַת תַּחֲתִיו,
נִקְרָאת בַּת זִוְגִי יְחוּדוֹ, הוּא כְּתִר
לְמַעֲלָה, הַכְּתִר שֶׁל סַפֵּר תּוֹרָה,
בְּגִלְלָהּ נֶאמַר וּדְאֲשַׁתְּמַשׁ בְּתַגָּא
חֲלָף, וְהִיא נְקֻדָּה שֶׁל קַמִּין א'
לְמַטָּה, כְּמוֹ זֶה א יְחוּדוֹ לְמַעֲלָה
הוּא כְּמוֹ זֶה א תַגָּ עַל סַפֵּר תּוֹרָה,
לְמַטָּה כְּמוֹ זֶה א' נְקֻדָּה שֶׁל
הַתּוֹרָה, וּבְגִלְלָהּ נֶאמַר מַגִּיד
מְרֵאשִׁית אַחֲרִית.

כְּשֶׁהוּא חָזָה בִּינְיָיָהּ, אוֹמְרִים
מִמְּקוֹמוֹ הוּא יִפֵּן בְּרַחֲמֵי לְעַמּוֹ,
כְּשֶׁהִסְתַּלְקָה מֵהֶם, שׁוֹאֲלִים אִיהּ
מְקוּם כְּבוֹדוֹ לְהַעֲרִיצוֹ. וּבְאוֹתוֹ
זְמַן שְׁעוֹלָה הִיא, כָּל הַחַיּוֹת
תְּרַפְּיָנָה כְּנַפְיָהּ. וּמַתִּי הִיא
עוֹלָה לְמַעֲלָה? בְּעַמְדָם יִשְׂרָאֵל
בְּעַמִּידָהּ. זֶהוּ שְׁכַתּוּב בְּעַמְדָם
תְּרַפְּיָנָה כְּנַפְיָהּ, שְׁעוֹלָה עַד אִין
סוּף לְשַׁאֵל מְזוֹן מַעֲלַת הָעֵלוֹת,
וּכְשִׁיזְרֹדַת, יוֹרְדַת מִלְּאָה מִכָּל
הַטּוֹבוֹת. בְּאוֹתוֹ זְמַן הַחַיּוֹת
פּוֹתְחוֹת כְּנַפְיָהֶן אֵלַיָּהּ בְּכַמְהָ
שִׁירוֹת וְתוֹשְׁבַחוֹת לְקַבֵּל אוֹתָהּ
בְּשִׂמְחָה.

וּבְאִיזָה מְקוּם יוֹרְדַת? בְּאוֹת ו'
שְׁהִיא בְּאִמְצַע שֶׁל א' עַמּוּד
הָאִמְצַעִי, בּוֹ קוֹרְאִים לוֹ שְׁמַע
יִשְׂרָאֵל, שִׁי"ר א"ל, וּבְאוֹתוֹ זְמַן
שִׁיזְרֹדַת מַה כְּתוּב בְּחַיּוֹת?
וְאֲשַׁמַּע אֶת קוֹל כְּנַפְיָהּ.

קָם אֲלִיהוּ וְאָמַר: רַבִּי רַבִּי, חֲזוּר
בְּךָ, בּוּדְאִי כְּשֶׁהִיא עוֹלָה, כָּל
הַחַיּוֹת מְצַפְצַפּוֹת אֵלַיָּהּ בְּכַמְהָ

שירים ותשבחות, והיא עולה על כלם עד אין סוף. זהו שכתוב רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה.

עד שקוראים לה ישראל למטה בקריאת שמע שתרד אליהם. ואיפה קוראים לה? עם בן זוגה שהוא ר', ישראל סבא, והוא שיר"א, השיר שלו, שאם לא קוראים לה בו, לא יורדת עליהם.

ובאותו זמן שירדת, קושרים אותה בתפלה של יד למטה, שתהיה קשורה עמו, וסוד הדבר - ונפשו קשורה בנפשו, והקשר של שניהם הוא שור"ק למטה, ולמעלה שלשל"ת, תפלין על ראשו, בסוד הטעמים וקראת תנועה מהצד של הנקודה יחוד, וצריך להאריך אותה עם תנועה, שהיא רביע עד אין סוף למעלה, וצריך להוריד אותה בחיר"ק עד אין תכלית, להמליך אותה על התחתונים.

ובשור"ק צריך ליחד אותה עם בעלה, ובחל"ם היא כתר על ראשו, ובחיר"ק היא כסא תחתיו, ובשור"ק היא יחוד אליו, כגון ו, וכשהיא למעלה, כתר על ראשו, והיא בת (יחוד) תחת רגליו, והיא ביחוד שלו בחיקו נעשית שור"ק הקשר שלו, וכשצריך לשבר הקלפות של אותם צלמים, בה וקראת שב"א תביר, ובה שבר תשבר מצבותיהם.

אבר היחוד שלה בנקודת שור"ק ו שהיא יסוד חי העולמים, שמונה עשרה הפרכות של התפלה בזמן שהם ביחוד אחד, צריכים ישראל לעמד בתפלה בחשאי, וסוד הדבר - הביאו לה בחשאי, ומשום זה, בעמדם להריק לה ברכות, נאמר בחיות

על כלנה עד אין סוף, הודא הוא דכתיב (משלי לא כט) רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה.

עד דקראן לה ישראל לתתא בקריאת שמע דתיחות לגביהו, ובאן קראן לה בכך זוגה דאיהו ו', ישראל סבא, ואיהו שיר א"ל, שיר דיליה, דאם לא קראן לה ביה לא נחתא עליהו.

ובהווא זמנא דנחיתת קשרין לה בתפלה דיך לתתא, דתהא קשורה עמיה, ורזא דמלה ונפשו קשורה בנפשו (בראשית מד ז), וקשר דתרוניהו איהו שור"ק לתתא, ולעילא שלשל"ת תפלין על רישיה, ברזא דטעמי אתקריאת תנועה, מטטרדא דנקודה יחודא, וצריך לארכא לה בתנועה דאיהו רביע עד אין סוף לעילא, וצריך לנחתא לה בחיר"ק עד אין תכלית, לאמלכא לה על תתאין.

ובשור"ק צריך ליחדא לה בבעלה, ובחל"ם איהי תגא על רישיה, ובחיר"ק איהו יחודא לגביה, כגוונא דא ו, וכד איהי לעילא תגא על רישיה, ואיהי ברתא (נ"א נחמא) תחות רגלוי, ואיהי ביחודא דיליה בחיקיה, אתעבידת שור"ק קשורא דיליה, וכד בעי לתברא קליפין דאינון צלמים, בה אתקרי שב"א תביר, ובה שבר תשבר מצבותיהם (שמות כג כד).

אבר יחודא דילה בנקודת שור"ק ו דאיהו יסוד ח"י עלמין, ח"י ברכאן דצלותא, בזמנא דאינון ביחודא חדא, צריכין ישראל למיקם בצלותא בחשאי, ורזא דמלה הביאו לה בחשאי, ובגין דא בעמדם ישראל בעמידה, לאתערא לגבה ח"י ברכאן בחשאי, לארקא לה ברכאן, אתמר בחיזון בעמדם ישראל בעמידה לעורר אליה שמונה עשרה ברכות בחשאי

אבר היחוד שלה בנקודת שור"ק ו שהיא יסוד חי העולמים, שמונה עשרה הפרכות של התפלה בזמן שהם ביחוד אחד, צריכים ישראל לעמד בתפלה בחשאי, וסוד הדבר - הביאו לה בחשאי, ומשום זה, בעמדם להריק לה ברכות, נאמר בחיות

בְּעַמְדָם תִּרְפִּינָה כְּנַפְיָהוּ, דְּלֵא צְרִיף לְמַשְׁמַע גְּדַפְיָהוּ
צְרִיף לְשַׁמְעַ אַתְּ כְּנַפְיָהֶם (קול),
כְּמוֹ שְׂבַחְנָה נְאֻמַר בַּהּ וְקוּלָּהּ לֹא
יִשְׁמַע.

וְכַךְ צְרִיכִים לְשָׂרְאֵל לְהַתְיַחַד עִם
בֵּית זְוֹגָם בְּחֻשְׁאֵי, בְּעִנְיָה,
בְּאִימָה, בְּרַתָּת וּבְזִיעַ, בְּבוּשָׁה,
כְּמוֹ שְׂבַאֲרוּ הֶרְאִישׁוּנִים כְּמִי
שְׂכַפְאֵוּ שַׁד, שְׁהִיא שַׁד מִן שַׁד"י,
שְׂבֻאוֹתוֹ הַזְּמַן נֶעְבַר מִן הַשַּׁעַר,
וְזֶה סוּד הַמְזוּזָה, שְׁנֵאמַר בַּהּ
וּכְתַבְתֶּם עַל מְזוּזוֹת בֵּיתְךָ. מְזוּזוֹת
כְּתוּבִי, זֶו מוֹת. וְאִם הוּא נִשְׁמַע
קוּלוֹ, מִיָּד לְפִתַח חֲטָאֵת רַבִּין,
וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שְׁהוּא קָטָן
בְּאִמּוּנָה, וְלֹא לְחִנָּם פְּרֻשְׁוֵיהוּ
הֶרְאִישׁוּנִים כָּל הַמְשַׁמְיַע קוּלוֹ
בְּתַפְלָתוֹ הֲרִי זֶה מְקַטְגֵי אֲמָנָה.

בְּאוֹתוֹ זְמַן שְׁמַתְיַחַד הַקְדוּשׁ
בְּרוּף הוּא עִם שְׂכִינְתּוֹ, כָּל
הַחַיּוֹת מְקַבְּלִים זֶה מִזֶּה בְּרַכּוֹת,
וְכֻלָּם בְּקִדְשָׁה, וּמִשׁוּם כִּף תַּקְנּוּ
קְדוּשִׁין וּבְרַכּוֹת לְכֻלָּה, וּבְכַנְגַד
בְּרַכָּה וּקְדָשָׁה וַיַּחַדד שֶׁל הַקְדוּשׁ
בְּרוּף הוּא, כִּף צְרִיכִים יִשְׂרָאֵל
שְׁהַיַּחַדד שְׁלֵהֶם יִהְיֶה בְּקִדְשָׁה
וּבְרַכָּה. וְכֵן כָּל מְזוּנָם בְּבְרַכָּה
וּקְדָשָׁה, וְאִין קְדָשָׁה פְּחוֹת
מֵעֲשָׂרָה, שְׁהִיא י', וּמִשׁוּם
שְׁטַבְעַת הִיא י', כְּמוֹ זֶה - ס, בַּהּ
מִתְקַדְשֵׁת פְּלָה, וְצְרִיף לְהַכְנִיס
אוֹתָהּ בְּאֶצְבַּע שְׁלֵה, שְׁהוּא
דְיוֹקָן שֶׁל הָאוֹת ו', וְנִעֲשִׂית ז',
וְצְרִיף שְׁנֵי עֲדִים, שְׁהֵם כְּנַגַד
ה"ה. וּכְשֶׁהִטְבַּעַת הִיא בְּרֵאשׁ
הָאֶצְבַּע וְנִעֲשִׂית ז', בְּאוֹתוֹ זְמַן
צְרִיף לְבְרַף אוֹתָהּ בְּשֶׁבַע בְּרַכּוֹת
שְׁיִוְרֶשֶׁת הַפְּלָה.

בְּאוֹתוֹ זְמַן שְׁמַתְיַחַדדִים, יִשְׁקִנִי
מִנְשִׁיקוֹת פִּיהוּ. מַה זֶה נְשִׁיקוֹת
פִּיהוּ? שְׁתֵּי הַשְּׁפִתִים שְׁלוֹ
וּשְׁתֵּים שְׁלֵה, הֵם אַרְבַּע כְּנַפֵּי

תִּרְפִּינָה כְּנַפְיָהֶם, דְּלֵא צְרִיף לְמַשְׁמַע גְּדַפְיָהוּ
(ג"א קלא), פְּגוּוֹנָא דְחֻנָּה דְאַתְמַר בַּהּ (שמואל א א
x) וְקוּלָּהּ לֹא יִשְׁמַע.

וְהָבִי צְרִיכִין יִשְׂרָאֵל לְיַחַדָּא בְּבֵית זְוִגְיָיהוּ
בְּחֻשְׁאֵי, בְּעִנְיָה בְּאִימָה בְּרַתָּת וּבְזִיעַ
בְּכַסּוּפָא, כְּמָה דְאוּקְמוּהוּ קְדַמְאִין כְּמִי שְׂכַפְאֵוּ
שַׁד, דְּאִיְהִי שַׁד מִן שַׁד"י, דְּבַהֲהוּא זְמַנָּא
אַתְעֵבַר מִתְרַעָא, וְדֵא רְזָא דְמְזוּזָה, דְאַתְמַר
בַּהּ (דבריו ט) וּכְתַבְתֶּם עַל מְזוּזוֹת בֵּיתְךָ, מְזוּזוֹת
כְּתִיב זֶו מוֹת, וְאִם הוּא אֲשַׁתְּמַע קְלִיָּה, מִיָּד
לְפִתַח חֲטָאֵת רַבִּין (בראשית ד ט), וְלֹא עוֹד אֲלֵא
דְאִיְהוּ זְעִיר בְּמַהֲמֻנוֹתָא, וְלֹא לְמַגְנָא אוּקְמוּהּ
קְדַמְאִין כָּל הַמְשַׁמְיַע קוּלוֹ בְּתַפְלָתוֹ הֲרִי זֶה
מְקַטְגֵי אֲמָנָה.

בְּהַהוּא זְמַנָּא דְמִיַּחַדד קוּדְשָׁא בְּרוּף הוּא
בְּשְׂכִינְתֵיהִי, פְּלָהוּ חִיוּן מְקַבְּלִין דִּין
מִן דִּין בְּרַכָּאן, וְכֻלָּהוּ בְּקְדוּשָׁה, וּבְגִין דֵּא
תַּקִּינוּ קְדוּשִׁין וּבְרַכָּאן לְכֻלָּה, וְלִקְבַל בְּרַכָּה
וּקְדוּשָׁה וַיַּחַדד דְּקוּדְשָׁא בְּרוּף הוּא, הֲכִי
צְרִיכִין יִשְׂרָאֵל דִּיהֵא יַחַדָּא דְלֵהוּן בְּקְדוּשָׁה
וּבְרַכָּה, וְהֲכִי כָּל מְזוּנֵיהוּ בְּבְרַכָּה וּקְדוּשָׁה,
וְלִית קְדוּשָׁה בְּפְחוֹת מֵעֲשָׂרָה דְאִיְהִי י', (דף כה
ע"ב) וּבְגִין דְּטַבְעַת אִיְהִי י' פְּגוּוֹנָא דֵּא ס, בַּהּ
אַתְקַדְשֵׁת פְּלָה, וְצְרִיף לְאֶעְלֵא לָהּ בְּאֶצְבַּעָא
דִּלְהָ, דְאִיְהוּ דְיוּקְנָא דְאֵת ו', וְאַתְעֵבִידֵת ז',
וְצְרִיף תְּרִין סַהְדִין דְאִינוּן לְקַבַּל ה ה ה, וְכַד
אִיְהִי טַבְעַת בְּרִישָׁא דְאֶצְבַּעָא וְאַתְעֵבִידֵת ז',
בְּהַהוּא זְמַנָּא צְרִיף לְבְרַכָּא לָהּ בְּשֶׁבַע בְּרַכָּאן
דִּירְתָא כְּלָה.

בְּהַהוּא זְמַנָּא דְמַתְיַחַדדִין יִשְׁקִנִי מִנְשִׁיקוֹת
פִּיהוּ (שיר א), מֵאִי נְשִׁיקוֹת פִּיהוּ, תְּרִין
שְׁפָוּן דִּילִיָּה וְתְרִין דִּילָהּ, אִינוּן אַרְבַּע גְּדַפִּין
דְּחִיוּן, דְאַתְמַר בַּהּ (יחזקאל א א) וְאַרְבַּע כְּנַפֵּים

לְאַחַת מֵהֶן, וְכַד אַתְקַלִּילָן

החיות, שגאמר בהם וארבע
כנפים לאחת מהן, וכשגנללים
שני הנפים שלו ושנים שלה,
וארבעת הזרועות של שניהם,
גאמר בהם וארבעה פנים לאחת
וארבע כנפים לאחת מהם. והם
ארבעה פנים יהו"ה, ארבע
כנפים אדנ"י, בבור אחד
יאהדונה".

כשמתחברות האותיות נקרא
חש"מ"ל, חיות אש ממללות,
לפעמים חשות לפעמים
ממללות, ובגללם נאמר גדול
העונה אמן יותר מן המברך,
משום שמתחברים חתן וכלה
שמונה אותיות כאחד.

אותן ארבע חיות, והם אריה
שור נשר אדם. אריה מקבל עליו
"במח, ובזמן שהוא בזמין,
שגאמר בו ופני אריה אל תימין
לארבעתם, הרוצה להחכים
ידרים. השור לשמאל כנגד הלב,
ה' הכל הלב, שם ה' מצפון זהב
יאתה. באותו זמן שה' היא
בלב, הרוצה להעשיר יצפין.

"ה יראה ואהבה, אבא ואמא,
זרוע ימין ושמאל, ויעב"ר חסד
וגבורה, שעולים לחשבון ע"ב
תבות ורי"ו אותיות של ע"ב
שמות, וזה הסוד של ויעב"ר,
עבור הכלל של שניהם.

ו' זו תורה ששורה בה, וברוח
של הפה פורחת על נשר, שגשר
הוא חטם, שני הכנפים שלה
שתי שפתים, ועליה גאמר פי
עוף השמים יוליך את הקול
ובעל כנפים יגיד דבר, וזה
העמוד האמצעי, שחכמה ובינה
הם נסתרות במח וכלב באהבה
ויראה, ותורה בלי יראה ואהבה
לא פורחת למעלה, ובכפתר
תלויים בנים חיים ומזונות,
שהוא המזל של כלם, והוא לא
תלוי במזל, ומשום זה פךשוהו,

תרין אנפין דיליה ותרין דילה, וארבע דרועין
דתרויהו, אתמר בהון (ש) וארבעה פנים
לאחת, וארבע כנפים לאחת מהם, ואינון
ארבע אנפין יהו"ה, ארבע גדפין אדנ"י,
בבורא חדא יאהדונה".

כד מתחברן אתוון אקרי חש"מ"ל, חיות אש
ממללן, זמנין חשות, זמנין ממללות,
ובגיניהו אתמר גדול העונה אמן יותר מן
המברך, בגין דמתחברין חתן וכלה, תמניא
אתוון פחדא.

אינון ארבע חיוון, ואינון אריה שור נשר
אדם, אריה מקבל עליה י' במוחא,
ובזמנא דאיהו בימניא דאתמר ביה (ש) ופני
אריה אל הימין לארבעתם, הרוצה להחכים
ידרים, שור לשמאל לקבל לפא, ה' הכל
דלפא, תמן ה' (איוב לו כב) מצפון זהב יאתה,
בההוא זמנא דאיהי ה' בלפא, הרוצה להעשיר
יצפין.

"ה דחילו ורחימו, אבא ואימא, דרועא
ימינא ושמאלא, ויעב"ר חסד וגבורה,
דסקין לחושבן ע"ב תיבין, ורי"ו אתוון
דע"ב שמהן, ודא רזא דויעב"ר עיבור כלל
תרוייהו.

ו' דא אורייתא דשריא בפומא, וברוחא
דפומא פרכת על נשר, דנשר איהו חוטמא,
תרין גדפוי דילה תרין שפון, ועלה
אתמר (קהלת י) כי עוף השמים יוליך את הקול
ובעל כנפים יגיד דבר, ודא עמודא
דאמצעיתא, דחכמה ובינה אינון נסתרות
במוחא ולפא ברחימו ודחילו, ואורייתא בלא
דחילו ורחימו לא פרכת לעילא, וכתר ביה
תליין בני חיי ומזוני, דאיהו מזלא דכלהו,
ואיהו לא תליא במזלא, ובגין דא אוקמוהו

בנים תיים ומזונות לא בזכות
הדבר תלוי, אלא הדבר תלוי
במזל, שחסד הוא זכות.

ה' קטנה דמות אדם, בה
השתלם יהו"ה, והיא המלכות
הקדושה, היא מצוה, עשיית
המצוות, שהיא שורה במאמים
ארבעים ושמונה איברים, ועל
התורה והמצוה נאמר והנגלת
לנו, ומצוה בלי יראה ואהבה,
לא יכולה לעלות ולעמד לפני
יהו"ה.

היא כלולה מהכל, ועל הכל
אד"ם, יו"ד ה"א וא"ו ה"א, זו
מחשבה, שעולה כלה עד אין
סוף, במלכות נשלם הכל, מעלה
ומטה.

והיא כלולה מארבע פרשיות
של קריאת שמע, שהן מאמים
ארבעים ושמונה תבות עם אל
מלך נאמן, וכדי שלא יעשו
הפסקה, תקנו שיחזיר השליח
צבור יהו"ה אלהיכם אמת,
וכש ישראל אומרים שמע, אדוני
החיות שומטות כנפיהם. באיזה
מקום? בכנפי מצוה, שנאמר
בהם על ארבע כנפות כסותך
אשר תכסה בה, שהיא כמו
מעיל האפוד, שהפעמונים
והרמונים הם כנגד חליות
וקשרים, שולי המעיל הם כנגד
כנפי מצוה.

והם חמשה קשרים, כנגד שמע
ישראל יהו"ה אלהינו יהו"ה,
שהם כנגד חמש גימין של פנור
דוד שהיה מנגן מאליו. שמונה
עשרה חליות כחשבוין אח"ד,
שקול הנגון עולה באחד, וזה
שמונה עשרה בין חליות
וקשרים לכל צד עולים שבעים
ושפים, וזהו והוכן בחד פס"א,
חס"ד ע"ב, כל מי שמתעטף
בעטוף של מצוה כאלו תקן
פנים וארבע כנפים, עולים ס"ד,

בני תיי ומזוני לאו בזכותא תליא מלתא, אלא
במזלא תליא מלתא, דחסד איהו זכותא.

ה' זעירא דמות אדם, בה אשתלים יהו"ה,
והיא מלכותא קדישא, איהי מצוה, עשיית
פקודין, דאיהי שריא פרמ"ח אברים, ותורה
ומצוה עלייהו אתמר (דברים כט כח) והנגלות לנו,
ומצוה בלא דחילו ורחימו לא יכילת לסלקא
ולמיקם קדם י"ה.

איהו כלילא דכלא, ועל פלא אד"ם, יו"ד
ה"א וא"ו ה"א, דא מחשבה, דסליק
פלא עד אין סוף, במלכותא אשתלים פלא
עילא ותתא.

ואיהו כלילא מארבע פרשין דקריאת שמע,
דאינון רמ"ח תיבין עם אל מלך נאמן,
ובגין דלא זעבדון הפסקה תקינו למהדר
שליחא דצבורא יי' אלהיכם אמת, וכד
ישראל אמרין שמע, מארי חיוון שמטין
גדפייהו, באן אתר, בכנפי מצוה דאתמר
בהון (דברים כב יב) על ארבע כנפות כסותך אשר
תכסה בה, דאיהו כגוונא דמעיל האפוד,
דפעמונים ורמונים אינון לקבל חליין וקשרין,
שולי המעיל אינון לקבל כנפי מצוה.

ואינון ה' קשרין, לקבל שמע ישראל יי'
אלהינו יי' (דברים ו ה), דאינון לקבל ה'

גימין דכנור דדוד דהיה מנגן מאליו, י"ג
חליין כחשבוין אח"ד, דקלא דנגונא סלקא
באחד, ודא ח"י בין חליין וקשרין, לכל סטר,
סלקין ע"ב, ודא איהו והוכן בחד פס"ד
פס"א (ישעיה טז ה), חס"ד ע"ב, כל מאן
דאתעטף בעטופא דמצוה, כאלו אתקין
כרשייה לקודשא ברוך הוא, ואינון
יאהדונה"י, לכל חד ארבע אנפין וארבע

פסא לקדוש ברוך הוא, והם יאהדונה"י, לכל אחד ארבע

גַּדְפִין סִלְקִין ס"ד, וּתְמַנְיָא אַתְוּן יֵאֵהֳדוּנָה יי',
 סִלְקִין ע"ב, וְכַנְפֵי מְצוּהָ (דף כו ע"א) אֹלְפִין
 רְזָא, דְאִינּוּן ח' חוּטִין לְכָל סֵטֶר, לְקַבֵּל אַרְבַּע
 אַנְפִין וְאַרְבַּע גַּדְפִין דְכָל חֵיה, וּבַחֲשַׁפְנָן זְעִיר
 דְחַנּוּף אָ"ז אִיהוּ שַׁד"י, אָז יִשִּׁיר בְּכָל אֶתֶר,
 וְאָמְרוּ מְאִירי מִתְנִיתִין, כָּל מָאן דְפָחִית לָא
 יִפְחֹת מְשָׁבַע, וְכָל מָאן דְאֹסִיף לָא יוֹסִיף עַל
 יי'ג, וְאִינּוּן שְׁבַע לְקַבֵּל שְׁבַע יְמֵי בְרָאשִׁית,
 דְרַמְיִזִין לְשְׁבַע שְׁמֵהֶן אַבְגִּית"ץ וְכו', וְעַלְיֵיהּ
 אֲתַמֵּר (ישעיהו ב) שְׁרָפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לֹו שֵׁשׁ
 כְּנָפִים שֵׁשׁ כְּנָפִים לְאַחַד, דְּבַהוּן פְּרַחַת צְלוּתָא
 לְעֵילָא, וְאִנּוּן תַּמָּן מ"ב, לְקַבֵּל מ"ב אֲזַכְרוֹת
 דְאִינּוּן בְּתַפְלִין דִּיד וּתְפִלִין דְרִישָׁא, וְעַלְיֵיהּ
 אֲתַמֵּר (דברים כח ז) וְרָאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שָׁם
 יי' וכו'.

וּשְׁמוֹנָה אוֹתִיּוֹת יֵאֵהֳדוּנָה יי'
 עוֹלָיִם ע"ב, וְכַנְפֵי מְצוּהָ
 מִלְמַדִּים סוּד, שְׁהֵם ח' חוּטִים
 לְכָל צַד, כְּנַגְדֵי אַרְבַּע פְּנִים
 וְאַרְבַּע כְּנָפִים שֶׁל כָּל חֵיה,
 וּבַחֲשַׁבּוֹן קִטּוֹן שֶׁל חַנּוּף, אָ"ז
 הוּא שַׁד"י, אָז יִשִּׁיר בְּכָל מְקוֹם.
 וְאָמְרוּ בְּעַלֵי הַמְשָׁנָה, כָּל מִי
 שְׁפֹחַת, לֹא יִפְחֹת מְשָׁבַע, וְכָל
 מִי שְׁמוֹסִיף, אֵל יוֹסִיף עַל שְׁלֹשׁ
 עֶשְׂרֵה, וְהֵם שְׁבַע כְּנַגְדֵי שְׁבַע
 יְמֵי בְרָאשִׁית, שְׁרוּמְזִים לְשְׁבַע
 שְׁמוֹת אַבְגִּית"ץ וְכו', וְעַלֵיהֶם
 נֶאֱמַר שְׁרָפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לֹו
 שֵׁשׁ כְּנָפִים שֵׁשׁ כְּנָפִים לְאַחַד,
 שְׁבַהֲוֹן פְּרַחַת הַתְּפִלָּה לְמַעְלָה,
 וְהֵם שֵׁם מ"ב, כְּנַגְדֵי מ"ב
 אֲזַכְרוֹת שְׁהֵם בְּתַפְלִין שֶׁל יָד
 וּתְפִלִין שֶׁל רֵאשׁ, וְעַלֵיהֶם נֶאֱמַר
 וְרָאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שָׁם
 יי'ו"ה וכו'.

וְאִינּוּן תְּכַשִּׁיטִין דְכָלָה, תְּפִלִין דְרִישָׁא עֲטֻרַת
 זְהָב בְּרִישָׁא דְכָלָה, וּתְפִלִין דִּיד טַבְעַת
 דְדְרוּעָא, הָא כָלָה מִתְתַקְנָא בְּתַכְשִׁיטִין דִּילָה,
 צְרִיף לְקֵרָא לְחַתָּן דִּילָה, הִדָּא הוּא דְכַתִּיב (שם
 ד) שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, וְהָא אִינּוּן בַּחוּפָה, צְרִיכִין
 עֲמָא קְדִישָׁא לְמִיקָם בְּעַמְיָדָה קְדָמֵיהוֹן, עִם
 חַזָּן, לְבָרְכָא לֹוּן בְּשְׁבַע בְּרַכָּאן, וּלְקַדְשָׁא הַחַתָּן
 לְכָלָה בְּקְדָמֵיתָא בְּקִדּוּשִׁין, וּבְעַמְדָם עֲמָא
 קְדִישָׁא וְחַזָּן לְבָרְכָא לֹוּן, חִיוּן קְדִישִׁין דְהוּוּ
 מְנַגְנִין בְּגַדְפֵיהּ תְּרַפִּינָה כְּנַפֵיהֶן.

וְאוֹרְחָם תְּכַשִּׁיטֵי הַכְּלָה, תְּפִלִין
 שֶׁל רֵאשׁ עֲטֻרַת זְהָב בְּרֵאשׁ
 הַכְּלָה, וּתְפִלִין שֶׁל יָד טַבְעַת
 הַדְּרוּעָ, הָרִי כָלָה מִתְתַקְנָת
 בְּתַכְשִׁיטִים שְׁלָה, צְרִיף לְקֵרָא
 לְחַתָּן שְׁלָה, זְהוּ שְׁכַתּוּב שְׁמַע
 יִשְׂרָאֵל, וְהָרִי הֵם בַּחוּפָה, צְרִיכִים
 הָעַם הַקְּדוֹשׁ לְעַמּוּד בְּעַמְיָדָה
 בְּפִנְיֵיהֶם, עִם חַזָּן, לְבָרְכָם בְּשְׁבַע
 בְּרַכּוֹת וּלְקַדֵּשׁ אֶת הַחַתָּן עִם
 הַכְּלָה בְּרֵאשׁוֹנָה בְּקִדּוּשִׁין,
 וּבְעַמְדָם הָעַם הַקְּדוֹשׁ וְהַחַזָּן
 לְבָרַךְ אוֹתָם, הַחִיּוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת
 שְׁהִיוּ מְנַגְנּוֹת בְּכַנְפֵיהֶם, תְּרַפִּינָה
 כְּנַפֵיהֶן.

שֶׁל תְּפִלִין דָּא אֵימָא עֲלָאָה, עֲלָה
 אֲתַמֵּר (שם כח ז) וְרָאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שָׁם
 יי' נִקְרָא עֲלֵיהּ וְיִרְאוּ מִמֶּךָ, שִׁי"ן סְלִיק אַתּוּוּ
 ש"ס, ה' דִּיד בְּהָה שְׁס"ה, וְרַמ"ח פְּקוּדִין
 דְכָלִילָן בְּרַמ"ח תִּיבִין דְקִרְיַאת שְׁמַע בְּאַרְבַּע
 פְּרָשְׁיִין, הָא תְּרַי"ג, עַלְיֵיהּ אֲתַמֵּר (שמות ג טו) זֶה
 שְׁמִי לְעֹלָם וְזֶה זְכָרִי לְדוֹר דוֹר, שְׁמ"י עִם יי'ה
 שְׁכֹלוֹלוֹת בְּמֵאתִים אַרְבַּעִים וּשְׁמוֹנָה תְּבוֹת שֶׁל קִרְיַאת שְׁמַע בְּאַרְבַּע פְּרָשְׁיִין הִנֵּה תְּרַי"ג, עַלֵיהֶם

שֶׁל תְּפִלִין זֶה הָאֵם הַעֲלִיּוֹנָה,
 עֲלֵיהּ נֶאֱמַר וְרָאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ
 כִּי שָׁם יֵהוּ"ה נִקְרָא עֲלֵיהּ וְיִרְאוּ
 מִמֶּךָ. שִׁי"ן עוֹלָה אוֹתִיּוֹתֵינוּ
 ש"ס, ה' שֶׁל יָד בְּהָה - שְׁלֹשׁ
 מֵאוֹת שְׁשִׁים וְחַמְשָׁה, וּמֵאתִים
 אַרְבַּעִים וּשְׁמוֹנָה מֵאוֹת
 בְּאַרְבַּע פְּרָשְׁיִין הִנֵּה תְּרַי"ג, עַלֵיהֶם

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקון הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (ספח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאַרְיָה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבְסִתְרָא אֱהֵלוֹ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֵיהָ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בעזה"י

כס"ד

היכלא דרשב"י

אוצר אדיר
של מאות שיעורים נפלאים
בספר
הזוהר הקדוש
ומוסריו המאלפים
שווה לכל נפש

M.P.3

מפי מו"ר ועמ"ר שר בית הזוהר המקובל הגדול
הרה"ג בניהו שמואל'י שליט"א
זו"ר עמותת "היכלא דרשב"י"
וראש ישיבת המקובלים "גדר שלום" בירושלים

היכלא דרשב"י

הרשב"י זי"ע יושב אהנו בלומדינו תורתו
אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו
עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר פמלך
בעטרותיו בראש, וישב בגוון, עכל"ק
(הצה"ק רבי אברהם אזולאי, הצה"ק רבי אברהם גלאנטי זי"ע, א, "אור החמה" קכ"ג ע"ב)